

Folkeskolen må se på bundlinjen

REFLEKS

Overdrivelse fremmer forståelsen, men efter reaktionerne at dømme åbenbart ikke, når det vedrører Folkeskolen. Jeg kan læse og fornemme at mine kommentarer på Jydske Vestkystens for-

siden for et par uger siden har bragt en del forstyrrelse inden for rækkerne på forskellige leder. Det synes jeg er flot gået af avisens journalist. I min verden er disse forstyrrelser en forudsætning for overhovedet at få åbnet perspektivet og skærpet fokus på:

Hvordan driver vi skole, således at børnene forbliver livsduelige individer, der tager såvel sig selv som hinanden alvorligt?

Hvilket menneskesyn kan forældre, børn og skolens ansatte mærke ligger til grund for skolens daglige praksis?

Hvordan driver vi skole på tværs af kulturelle forskelligheder?

Hvad er de voksnes vigtigste opgave i skolen?

Hvordan skabes kontinuitet på tværs af skiftende strømninger?

Er det dannelse og/eller uddannelse at gå i folkeskolen?

Hvilke kriterier lægger vi til grund for vore indstillinger

til specialundervisning? Vil skolen tage ansvaret for at indfri Folkeskolelovens §1 stk. 1 & 2 samt §18 stk. 5 i praksis?

Folkeskolen må efter min mening skærpe opmærksomheden på ovenstående tanker til eftertanke. Den må gå ned på bundlinjen. Derfor mit eksempel med papirkurven. Når en lærer er sammen med eleverne, er det læreren, der sætter dagsordenen. Måden dette gøres på, mere end det han gør, er afgørende for, om han eller hun får kontakt med eleven. Læreren må på ligeværdig, meningsfuld vis, få eleven til at tage et medansvar for, hvordan lokalet, det fælles rum ser ud. Kan læreren ikke - ved eksemplets magt - træde i karakter, tage et voksent ansvar for relationskvalitet i samværet med skolens elever, så kan eleven ikke lære at tage et demokratisk medansvar. Den værdi der ligger gemt i den helt basale dannelsesproces, der handler om måden vi er sammen på, mener jeg er fuldstændig overset i Den Danske Folkeskole.

Det står højt og tydeligt i § 1, hvad den demokratiske skole skal gøre i praksis.

Tag fat dér! I må først selv lære at lære at få roen, give jer selv lov til fordybelse, lære at formidle de demokratiske processer eksempelvis gen-

nem elevrådsarbejdet. I må lære at lære hvordan I virker på hinanden, på eleverne og deres forældre, sætte lys på trolden, og se dens kraft forsvinde, lære noget om projek- tioner og berøringsangst i praksis. Lære noget om, hvad der gør, at nogen elever hurtigere end andre skal have bekvemmelighedsdiagnosen

Damp. Problemet som jeg ser det, er at Folkeskolens ansatte ikke først går vejen selv, før de forsøger at lære fra sig. Jeg ved, at indstillingerne til specialundervisningen vil dale markant, fordi problemerne nu ikke bliver eksporteret. Barnet er ikke mere problemet. Specialundervisningen vil forvandles til et eksperimentarium, hvor voksne og elever er i gensidige læringsmiljøer, hvor ligeværdighed, fokus på livsduelighed sætter dagsordenen. Elever har brug for voksne, der i deres daglige praksis gør en forskel.

Stil krav til, at Undervisningsministeriet, Kommunernes Landsforening og Danmarks Lærerforening vil være modeller for jer for reelt samarbejde.

Selvforståelse som forudsætning for læring gælder både lærere og eleverne. Om-sæt ordene i §1 til handling: Tag ansvaret hver især og sammen.

God sommer.

Anne Mette Wolstein
proces-
konsulent og
underviser, St.
Rådhusgade 1
Sønderborg